

CSOKITS JÁNOS:
RANA RUPTA ET
CONSEQUENS

Nem vörös vagyok én,
hanem hóka,
aki medve,
az ne legyen róka.
Engem nem ültet föl
a moszkvai móka:
nem eszik eszkimót
a megevett fóka –
nem kell se kígyó,
se galamb, se béka....!

Az első pillantásra zsúfoltnak látszó írásjel három világosan elkülönülő szakaszra tagolódik:

1/A vers végével a gondolat annyira megszakad, hogy az általában – bár nem kizárólag – használatos három pont után önként kínálkozik a negyedik.

2/A kettőspont, amely Cs. Szabó szerint általában csak a változatosság kedvéért szokott a pontosvessző helyén állni: itt korántsem értelmi cezurát jelent, hanem sokkal inkább várakozásunkat ébreszti, és az így beálló szünettel, részben a következő írásjelre mutat, részben az előtte és utána következő írásjelet tartja egyensúlyban.

3/ A felkiáltó jel, amely a szöveg indulati elemeinek kiemelésére szolgál, itt az írásjelek helyes használatára hívja fel a gyanútlan olvasó már-már lankadó figyelmét!

*Az alábbi két paródia Csokits János hagyatékából való.